

adembenemend moment, zo'n mooi dier zo dichtbij. Het digitale cameraatje doet geruisloos zijn werk. Vlak langs de hoogzit loopt hij later de druiven in. Al snel is hij niet meer te zien.

Ik kijk de prachtige omgeving weer eens rond. Op het veld bij de Leuk zijn de reeën gaan azen. Nu beter te zien een bok en een geit. Iets terug nog een geit met een kalf. Dan weer vlakbij me een geit met kalf, waarschijnlijk dezelfde als eerder vanmorgen, komen ook de heuvel op en stappen de druiven in. Terwijl ik ze fotografeer zie ik plots wat verder een bok wisselen. Een oude rakker lijkt me. Fors lichaam, kop laag en een onduidelijk gewei boven de oren. Zonder ook maar een kans op een goede blik is hij weer verdwenen. Achter dikke bossen met sleedoorn. Gespannen blijf ik in die richting kijken, hopen dat hij zich nog eens presenteert. Minuten tikken weg. De geit met haar kalf staan rustig azend tussen de eerste druiven. Steeds weer loer ik in de richting waar die bok verdween. Speur alle bosjes en open gaten om beurten af. Maar die laat zich niet meer zien.

Plots zie ik een beweging in het open raam in de deur van de hoogzit. Een vos! Helemaal niet de heuvel op zien komen, omdat ik maar zat te focussen op die bok. Ik zit verkeerd om op het bankje. Een ruwhouten badding die nog wiebelt ook en daarbij een bonkend geluid gevend als je niet op let! Zonder een enkel geluid te maken lukt het om me om te draaien. Nu de buks nog. In langzame bewegingen komt de buks vanuit de hoek van de hoogzit richting de vos die alweer meters verder is. Het lijkt wel of hij de druivengaad in wil gaan. Nu moet ik snel handelen. De versneller geeft een lichte tik als ik hem erop zet. Meteen staat de vos stil en kijkt naar links. Gelukkig niet omhoog! De kruisdraden vinden de vos en ik beroer de trekker. Nij-

Inmiddels is het bijna donker en regelmatig betrap ik mezelf dat ik me toch vergis in pollen onkruid waarin ik me verbeeld iets te zien. Het hout tegenover ons krijgt door de invallende duisternis een heel ander beeld dan eerst. De lucht is schoon en straks zal de maan ons een beetje bij komen lichten. Met alle zintuigen op scherp wachten we af, het is immers nu mogelijk dat er elk moment een vos kan opduiken. De schuifraampjes staan een stukje open om beter de geluiden van buiten te kunnen opvangen. De uren gaan voorbij en het enige dat verandert is het maanlicht dat nu genoeg zicht geeft als er wat zou komen.

Tegen vieren beginnen m'n ogen te prikken en krijg ik de neiging om lekker in de hoek tegen de zachte bekleding van de hoogzit aan een hazenslaapje te doen. Klaar wakker ben ik even later als Erik fluistert: "Daar komen ze!" Ik hoor eerst nog niks, maar dan inderdaad... Geritsel in de droge bladeren een eind verderop kondigt de varkens aan. Het geluid zwelt aan en weldra loopt de eerste donkere schim op het kale vlak. Uiterst voorzichtig schuift Erik het ruitje aan zijn kant helemaal opzij en pakt de buks. Waar ze zo gauw vandaan komen begrijp je niet, maar ineens zijn er een heleboel schimmen te zien. Knorrend, snuivend en smakkend komen ze steeds dichterbij. Door de acht maal zesenvijftig zijn ze net iets beter te zien en ik probeer de verschillen te ontdekken in baggen en keilers. Het enige dat ik tot nu toe zie is dat er een behoorlijk aantal overlopers bij zijn.

Net als ik het aantal wil gaan tellen is het 'bam!' naast me, een vuurstraal zie ik uit de loopmond van de buks spatten en ik hoor een roffel van vluchtende zwijnenpoten. Zo snel had ik het schot nog niet verwacht. Op de kale plek licht een donkere schim.

Ineens komen ze met een noodgang het hooiland op en rennen voor de hoogzit langs. Het gaat zo snel dat ik geen kans krijg. Net voorbij de hoogzit staan ze even stil. Verbaasd snel krijg ik de loop van de buks zonder geluiden in het andere raam, vind een blad en druk af. De bagge verdwijnt naar links en drie overlopers steken recht het veld over en verdwijnen in het bos tegenover me. Waar is nummer vier? Weer zie ik het geschoten stuk niet liggen, ook omdat ik naar de vluchtende rest keek. Het gras is nu pas voor de eerste keer gemaaid en licht echt hoog geschud. Zo hoog dat de vossen soms erachter verdwenen toen ik naar ze zat te kijken. Weer een poosje wachten dan maar.

En weer voor ik wil gaan kijken is daar een vos. Kriskras door het hooiland maar dan blijft hij op één plek. Ligt daar zweet? Ik weet het niet precies maar het moet daar ergens geweest zijn. Ik schiet de vos en zie hem omvallen. Dan prent ik een gevorkte boomstam in het verlengde aan de bosrand goed in mij hoofd en heb een oriëntatiepunt. Als je onder aan de hoogzit staat ziet zo'n veld er toch altijd anders uit. Tussen de hoogzit en de gevorkte boom loop ik door het geschudde gras. Ik vind zweet, veel zweet! Eerst ligt daar het varken en drie meter verder de vos. Waidmannsdank!